

Charlotte
Habersack

NEOTVÍRAT
!!!

ŽHAVÉ!

NEOTVÍRAT
!!!

ŽHAVÉ!

© Carlsen Verlag, Hamburg 2019

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Iva Zündorf, 2021

Cover © Frédéric Bertrand, 2021

© DOBROVSKÝ s. r. o., 2021

ISBN 978-80-277-0971-7 (pdf)

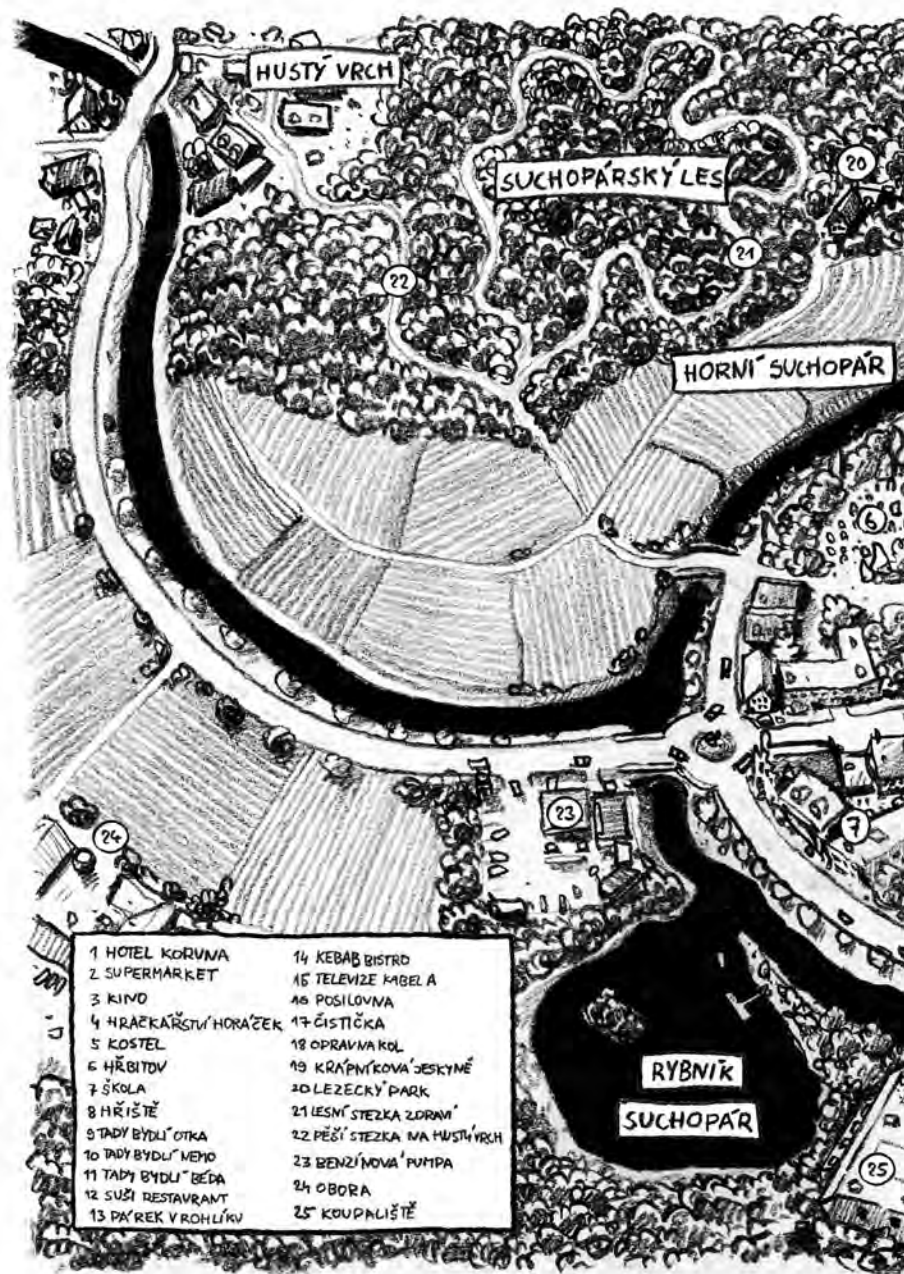
Charlotte
Habersack

NEOTVÍRAT
!!!

ŽHAVÉ!

Ilustrace Frédéric Bertrand

- 1 HOTEL KORUNA
- 2 SUPERMARKET
- 3 KINO
- 4 HRAČKÁŘSTVÍ HORAŽEK
- 5 KOSTEL
- 6 HŘBITOV
- 7 ŠKOLA
- 8 HŘIŠTĚ
- 9 TADY BYDLÍ OTKA
- 10 TADY BYDLÍ MEMO
- 11 TADY BYDLÍ BÉBA
- 12 SUŠÍ RESTAURANT
- 13 PÁREK V ROHLÍKY

- 14 KEBAB BISTRŮ
- 15 TELEVIZE MABEL A
- 16 POSILOVNA
- 17 ČISTIČKA
- 18 OPRAVA KOL
- 19 KRÁPNÍKOVÁ JESKYNĚ
- 20 LEZECKÝ PARK
- 21 LESNÍ STEZKA ZDRAVÍ
- 22 PĚŠÍ STEZKA NA HUSTÝ VRCH
- 23 BENZÍNOVÁ PUMPA
- 24 OBORA
- 25 KOUPALIŠTĚ

OBSAH

Kapitola 1	Nejnudnější prázdniny na světě	15
Kapitola 2	Kde je Franta Paclík?	22
Kapitola 3	Horká stopa	33
Kapitola 4	Otka má plán	40
Kapitola 5	Podezřelá osoba v 6:14	44
Kapitola 6	Frantu Paclíka někdo sleduje	49
Kapitola 7	Maruška do toho málem nepůjde	60
Kapitola 8	Drako je živý	66
Kapitola 9	Hoří!	72
Kapitola 10	Divotvorné sliny	78
Kapitola 11	Letíme!	86

Kapitola 12	Nouzové přistání	95
Kapitola 13	Béda je Spiderman	99
Kapitola 14	Otka všechno prozradí	105
Kapitola 15	Nevydařená snídane	111
Kapitola 16	Podivné sdružení	116
Kapitola 17	Hektolitry dračích slin	125
Kapitola 18	Přistižení při činu!	132
Kapitola 19	Tajuplná skříň	137
Kapitola 20	Maruščina babička	142
Kapitola 21	Otka stiskne spoušť	149
Kapitola 22	Čtyřicet devět stupňů ve stínu	157
Kapitola 23	Tři sta třiatřicet stříbrných křepelek	163

OBSAH

Kapitola 24	Srdíčka	167
Kapitola 25	Kolosální ohňostroj	175
Kapitola 26	Kolosální překvapení!	182
Kapitola 27	Nové podezření	190

A ZAČÍNÁME!

**Dva dny před tím,
než to všechno začalo...**

Maruška si samou radostí prozpěvovala. Ještě před snídaní za ní na zahradu přišel Nemo. A taky Otká s Bédou. Teď všichni seděli na pískovišti a plácali spolu bábovičky.

Nemo nabíral lopatkou písek do formiček. Béda je vyklápěl. Otká bábovky zdobila sedmikráskami.

A Maruška krmila Draka. „Mňam, ňam, ňam.“ Utřela plyšákovi písek z tlamičky a dala mu pusku na čelo. Malého dráčka, kterého dostala od Nema, měla moc ráda.

Drako je senzační! A Nemo taky!
I když se k ní dřív občas choval dost
hloupě – od letních prázdnin bylo
všechno jinak. Každý den si s ní cho-
dil hrát.

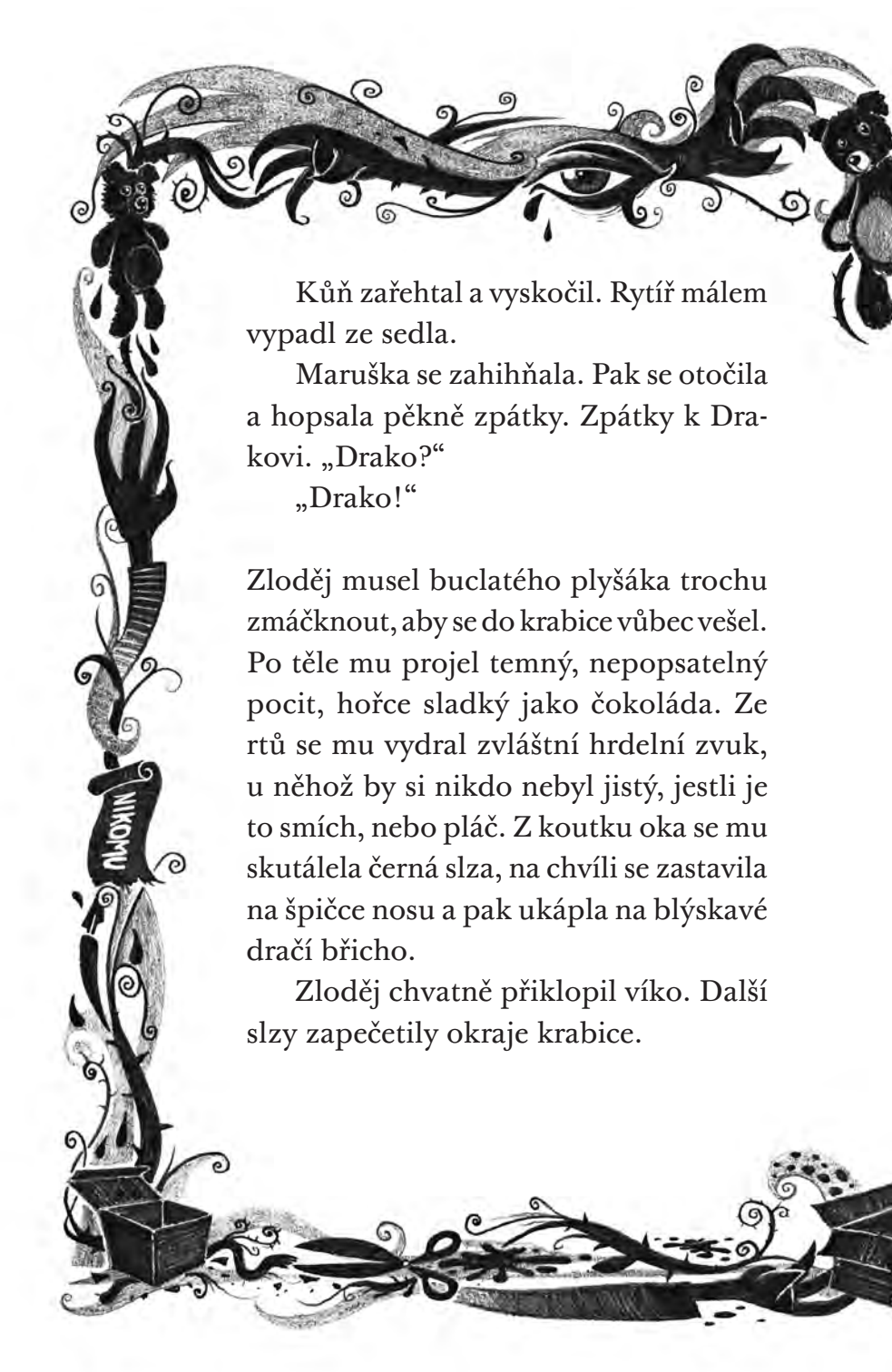
Co to bylo? Na ulici se ozvalo divné
řinčení a dusání. Maruška se podívala
k plotu, kde stála její maminka a zalé-
vala hortenzie. Za plotem se najednou
objevil...

... rytíř! Opravdový rytíř na koni!

„Páni!“ Nemo vyskočil a běžel
s Otkou a Bédou k plotu.

Maruška položila Draka a rozběhla
se za nimi. Přitom vrazila do maminky,
která leknutím zvedla hadici nahoru
a pořádně pokropila jezdce i koně.

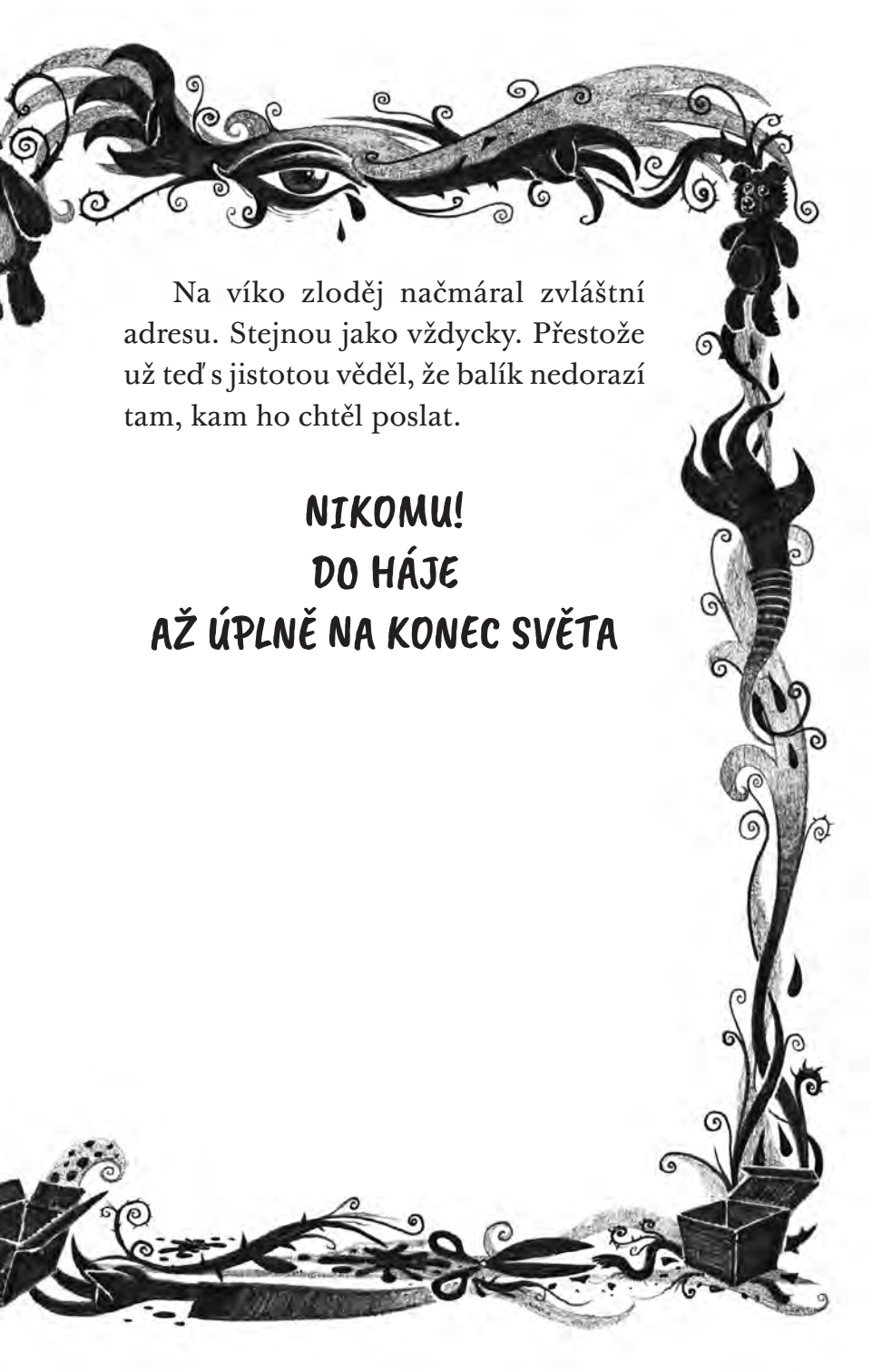
Kůň zařehotal a vyskočil. Rytíř málem
vypadl ze sedla.

Maruška se zahihňala. Pak se otočila
a hopsala pěkně zpátky. Zpátky k Dra-
kovi. „Drako?“

„Drako!“

Zloděj musel buclatého plyšáka trochu
zmáčknout, aby se do krabice vůbec vešel.
Po těle mu projel temný, nepopsatelný
pocit, hořce sladký jako čokoláda. Ze
rtů se mu vydral zvláštní hrdelní zvuk,
u něhož by si nikdo nebyl jistý, jestli je
to smích, nebo pláč. Z koutku oka se mu
skutálela černá slza, na chvíli se zastavila
na špičce nosu a pak ukápla na blýskavé
dračí břicho.

Zloděj chvatně přiklopil víko. Další
slzy zapečetily okraje krabice.

A decorative border surrounds the text. At the top left, a large, stylized eye is integrated into a swirling vine. At the top right, a small bear is perched on a branch. On the right side, a vertical vine features a scorpion-like creature. At the bottom right, an open box sits on the ground. The bottom left corner shows a dark, textured shape, possibly a shadow or a piece of fabric.

Na víko zloděj načmáral zvláštní adresu. Stejnou jako vždycky. Přestože už teď s jistotou věděl, že balík nedorazí tam, kam ho chtěl poslat.

**NIKOMU!
DO HÁJE
AŽ ÚPLNĚ NA KONEC SVĚTA**

Kapitola 1

NEJNUDNEJŠÍ PRÁZDNINY

NA SVĚTĚ

„Tři týdny!“ nechápal Nemo a celou cestu domů nadával. Protáhl se dírou v plotě a zamířil na terasu, kde zrovna rodiče snídali. Marušku jednoduše nechal sedět na pískovišti. Ani se s ní nerozloučil.

Otka s Bédou se protáhli plotem za ním.

„Tři týdny tu holku hlídám jak předražený diamant,“ huboval Nemo.

„Hlídáme!“ opravil ho Béda.

„Ani na chvíli ji nespustím z očí!“

„Nespustíme!“ znovu ho opravil Béda.

„Hodiny s ní plácám bábovičky, koupu panenky a vybarvuju omalovánky...“

„My!“ důrazně připomněla už i Otká.

„No dobře, tak teda *my!*“ zavrčel Nemo, bez pozdravu proletěl kolem rodičů a zmizel v domě.

Béda si povzdechl. Nebylo to poprvé, co dal Nemo víc na Otku než na něj. Ale v tu chvíli to nebylo důležité: Měli teď úplně jiné starosti!

Béda rychle kývl Nemovým rodičům na pozdrav a běžel za kamarády do kuchyně. Tam si sedl na jednu z barových stoliček, které stály seřazené před dlouhým pultem.

Nemo se nedokázal jen tak uklidnit. „Tři týdny se o ni staráme jak chůva o mimino,“ začal znovu. Vytáhl z ledničky vajíčka a slaninu. „A pak si někdo draka ukradne – zrovna když se na vteřinku podíváme jinam.“

Otká s Bédou přikyvovali. To bylo opravdu k uzoufání!

Zloděj už třikrát někomu ukradl hračku a poslal ji poštou „*Až úplně na konec světa*“. Jenže balíček pokaždé skončil u Nema.

Přitom na něj tentokrát doopravdy chtěli vyžrát: Marušku od sousedů chtěli použít jako

návnadu. Věnovali jí plyšového draka a doufali, že zloděj bude chtít hračku ukrást. A oni jej přistihnou přímo při činu.

Béda si povzdechl. Celé tři týdny Marušku hlídali na každém kroku, jednadvacet dnů čekali, že se konečně něco stane – navlékali korálky, hodiny s ní proseděli u nafukovacího bazénku. „To byly ty absolutně nejnudnější prázdniny na světě!“ přizvukoval Nemovi.

„Pff!“ Nemo mrskl pánvičku na sporák, až to zazvonilo. „Ty máš aspoň před sebou ještě kurz přežití v přírodě se svým tátou!“

„No, ještě k tomu.“ Béda vzdychl o něco víc. Na rozdíl od Nema se na takový prázdninový program zrovna moc netěšil. Lézt po stromech, brodit se v řece a spát v noci ve stanu, to nebylo nic pro něj.

Všichni tři byli tak naštvaní, že si dál už jen něco brblali pod vousy. Nemo vzal do ruky vejce a zrovna ho chtěl rozklepnout o pánvičku, když do kuchyně vešli jeho rodiče.

„A nezapomeň na cibulku, broučku!“ cvrlikala paní Pinkovská a začala skládat nádoby do myčky.

Nemo se zatvářil otráveně. Už několik dnů nejedli nic jiného než pořád cibuli. Ve všech podobách, které si umíte představit: cibulový koláč, hovězí roštěná na cibuli, krémová cibulová polévka... Dokonce k snídani si rodiče dali vlastnoručně upečený cibulový chleba s métským tataráčkem a cibulí! V malém supermarketu, který jim patřil, prostě zbylo hodně cibule.

„Panebože, já tu cibuli už nemůžu ani vidět,“ zaúpěl Nemo.

„A já ani cítit,“ mumlala Otká, které Nemo v poslední době nevoněl nijak vábně.

Nemův tatínek zabručel: „Ale tak výbornou cibulku by přece bylo škoda vyhodit.“

„Však bude brzy pryč,“ utěšovala ho maminka. „Už jenom padesát kilo.“ Láskyplně setřela svému muži z vousů kousek cibule, který tam zůstal od snídaně. Stejně jako ostatní muži z Horního Suchopáru se pan Pinkovský už pár týdnů neholil.

„No tak si uděláme míchaná vajíčka na cibulce,“ snažil se Běda dohodnout. „Však to je taky prima.“ Vzal do ruky jednu cibuli

a rozkrojil ji. V břicho mu zakručelo. U Marušky na zahradě se sešli už před snídaní.

„Tak dobře.“ Otká ukrojila kousek másla a rozehřála ho na pánvičce. Nemo vidličkou rozšlehal vajíčka.

„Zajdeme si teď na chvílku nahoru na hrad,“ oznámila maminka. „Paní učitelka Kašpárková dneska rozdává poslední divadelní role na hradní slavnost. A náš tatínek by moc rád dělal zbrojnoše. Však je na to taky dobře stavěný.“ Se smíchem poplácala svého muže na břicho.

V dobré náladě se tatínek s maminkou vydali na cestu. Sotva byli rodiče pryč, Nemo dostal nápad. „Poslouchejte!“ Jeho hnědé oči se rozzářily. „Když už teď nemusíme hlídat Marušku, mohli bychom jít taky na slavnost. Co vy na to? Půjdeme na hrad!“

„Tak to ani náhodou!“ Béda si setřel slzy z očí a hodil drobně nakrájenou cibuli do rozpáleného tuku. „Máme na práci něco úplně jiného. Musím vám pořád připomínat, že zloděj má toho draka? Je docela možné, že ho právě začaroval, strká ho do balíčku a...“